

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi pozwanego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 25 lipca 2007 r., sygn. akt XII Ga (...),

w sprawie z powództwa H. K. przeciwko D. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 stycznia 2010 r.,

odrzuca skargę

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 25 lipca 2007 r. w sprawie z powództwa H. K. przeciwko D. M. o zapłatę na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 4 lutego 2007 r. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że zasądził od pozwanego D. M. na rzecz powoda H. K. kwotę 40 000 zł z ustawowymi odsetkami od kwot 20 000 zł od dnia 1 czerwca 1998 r. do dnia zapłaty; 20 000 zł od dnia 1 września 1998 r. do dnia zapłaty, rozstrzygając o kosztach postępowania jak w sentencji.

Pozwany D. M. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego orzeczenia. Zaskarżając w całości przedmiotowy wyrok zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 118 k.c. polegającą na

przyjęciu, że roszczenia w sprawach gospodarczych dotyczących wzajemnego rozliczenia się wspólników z tytułu prowadzonej wspólnie działalności gospodarczej przedawniają się z upływem dziesięciu lat i nie stosuje się trzyletniego terminu przedawnienia, albowiem roszczenia te nie pozostają w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. Jako przepis, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne skarżący wskazał art. 118 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, stanowi jeden z instrumentów realizacji konstytucyjnej zasady odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa z tytułu bezprawnej działalności władzy publicznej. Jako specjalny procesowy środek prawny ma na celu badanie legalności jurysdykcyjnej działalności sądów powszechnych, przez kontrolę zgodności z prawem prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a wyjątkowo sądów pierwszej instancji.

Postępowanie ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia toczy się przed Sądem Najwyższym i objęte jest przymusem adwokacko-radcowskim (art. 87¹ k.p.c.). Z uwagi na szczególny charakter i rolę tego środka prawnego, jak również ze względu na udział w postępowaniu profesjonalnych pełnomocników ustawodawca zdecydował się na podwyższenie – podobnie jak w przypadku skargi kasacyjnej - wymagań formalnych, które środek ten powinien spełniać.

Zgodnie z art. 425⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c.- że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. Skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym i podlega odrzuceniu, bez wzywania do jego usunięcia – art. 424⁸ § 1 k.p.c. (por. post. SN z 12 czerwca 2006 r., I CNP 21/06,

niepubl., post. SN z 27 lipca 2006 r., III CNP 34/06, niepubl., post. SN z 17 stycznia 2007 r. I CNP 76/06, niepubl.).

Zgodnie z treścią przepisu art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., na wnoszącym skargę ciąży obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Środkami prawnymi od prawomocnych orzeczeń wydanych w sprawach rozpoznawanych w postępowaniu procesowym są skarga kasacyjna, skarga o wznowienie postępowania i powództwa opozycyjne. Obowiązkiem wnoszącego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest zatem przeprowadzenie wyводу, z którego wynikałoby, że żaden z wymienionych środków prawnych nie jest dopuszczalny albo, że z innych względów nie mógłby odnieść skutku. Należy przy tym podkreślić, że artykuł 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., wyraźnie wskazuje, że okoliczność ta ma zostać przez skarżącego „wykazana”. Nie wystarczy zatem samo twierdzenie skarżącego nie poparte w tym zakresie stosowną argumentacją i przytoczeniem właściwych przepisów prawnych (por. post. SN z 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17; post. SN z 22 listopada 2006 r., V CNP 140/06, niepubl.; post. SN z 30 stycznia 2008 r., V CNP 199/07, niepubl.).

Skarżący w niniejszej sprawie nie wykazał, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W tym zakresie ograniczył się wyłącznie do gołosłownego stwierdzenia, odpowiadającego ustawowej formule, że nie jest możliwa zmiana lub uchylenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. orzekł jak w sentencji.